

Voimalla seitsemän miehen JUKOLAN VIESTIN HISTORIA

*Teoksista 1949–1988 Jukolan viestin tarina
(1989, Matti Salmenkylä, toim.) ja Jukolan viestit
1989–2008 (2009, Reimo Uljas, toim.) mukaillen
tiivistänyt Katri Tenhola.*

Graafinen suunnittelu: Alina Tirkkonen

Vantaa

MITEN KAIKKI ALKOI

Kun ensimmäinen Jukolan viesti juostiin Helsingin kaupungin nimikkopäivänä 12. kesäkuuta 1949 41 joukkueen voimin, tai vas itki hartaasti. Neljäkymmentä vuotta myöhemmin, kun juhliaviestiä juostiin Isolla Syötteellä 600 kilometriä pohjoisemmassa, aurinko paistoi läpi yön ja tapahtuma oli paisunut yli tuhannen veljessarjan ainutlaatuisesti suur tapahtumaksi. Vuoden 2012 viesti juostaan Vantaalla kesäkuussa – satoi tai paistoi – ja maailman suurin suunnistusviestikisa siirtyy samalla uuteen aikakauteen nimisponsorin myötä. Paljon ehti kuitenkin tapahtua ennen kuin Jukolan viesti saatiin käyntiin.

Ajatus seitsemän hengen joukkueissa juostavasta Jukolan viestistä syntyi syksyllä 1946 Helsingin Suunnistajien suunnitellessa tulevaa toimintaa. Nuori, kolme vuotta aikaisemmin perustettu seura oli voittanut Suomen viestimestaruuden 1945 ja sen kaksojoukkue oli ottanut pronssia. Keravan Urheilijat oli vienyt kaikki mitalit 1943, ja Helsingin IFK samoin 1944. Seuroissa oli siis miesvoimaa, ja kun kerran Ruotsissakin oli 1945 aloitettu kymmenmiehinen Tiomila, syitä oman viestin perustamiseen oli jo tarpeeksi.

Viesti haluttiin alun perin järjestää Aleksis Kiven päivän tienoilla, mutta tilanne muuttui, kun suunnistajat haluttiin saada Suomen Suurkisoihin saman vuoden kesä-

kuussa. Helsingin Suunnistajien puheenjohtaja, myöhemmin myös Suomen suunnistusliiton puheenjohtajaksi valittu Erkki Sorakuru esitti, että Helsingin Suunnistajien suunnittelema viesti juostaisiin jo Suurkisoissa. SSL hyväksyi tarjouksen. Valmisteluaikaa ei kuitenkaan jäänyt riittävästi, ja lopulta Jaakko Kahilan johtama toimikunta päätti, että Suurkisoissa juostaisiin seitsemäsuukuisen viesti, ei kuitenkaan ”seitsemän veljeksen merkeissä, koska sellainen ajatus jätettiin hautumaan”. Erkki Sorakuru keksi tuolloin myös ratkaisun kontrolliaseman suomenkieliseksi vastineeksi – sanan ”rasti” Kanteletaren säkeestä ”rastit vaaroihin rakensi”. Jaakko Kahilasta tuli Suurkisojen viestin kilpailujohtaja ja ratamestarityöhön nimitettiin Erkki Pekkanen.

Suurkisaviesti juostiin 1. heinäkuuta 1947, ja se oli menestys. Suomalaisia joukkueita oli 80 ja Ruotsista yksi (Turebergs IF). Pohja oli luotu ja seitsemäsuukuisen viestin suunnittelu saattoi jatkua. Asiaa hankaloitti kuitenkin se, että Suurkisojen tapaista kaikista kuluista huolehtivaa taustatukea ei niin vain taioitu esiin, eikä sodanjälkeisen Suomen taloudellisissa mahdollisuuksissa ollut hurraamista. Helsinkiläisseuroissa todettiin, että Jukolan viestin järjestämiseksi tarvittaisiin oma yhdistys, ja vuonna 1948 tarkoitukseen syntyi Kaukametsäläiset ry. Helsingin Sanomat lupautui tukemaan viestiä pitäen vuosien varrella sanansa, ja niin lähti uusi seitsemän veljeksen tarina liikkeelle.

KAUKAMETSÄLÄISET JA ENSIMMÄISET JUKOLAN VIESTIT

Viestihankkeen toteuttajiksi ryhtyivät Jaakko Kahila ja Erkki Pekkanen, jotka jatkoivat silloinkin, kun muilta alkoi rohkeus suuren haaveen edessä pettää. Kahila oli täynnä ideoita, kun taas Pekkanen oli toimenmies, jonka harteille tulivat monet käytännön asiat.

Kun yhdistys perustettiin, Erkki Pekkanen valittiin toimikunnan puheenjohtajaksi. Ensimmäisissä sääntöluonnoksissa yhdistyksen nimi oli vielä Metsolan pojat, mutta 16. joulukuuta 1948 pidetyssä kokouksessa nimi oli jo muutettu Kaukametsäläiseksi. Sääntöt asetettiin kerhon yhdeksi tarkoitukseksi kunnioittaa suuren metsän ystävän Aleksis Kiven muistoa järjestämällä seitsemän miehen suunnistusviestin, jonka osuuksia kutsuttaisiin ”Sudenvirstan taipaleiksi”. Erkki Pekkalle oli kuitenkin koko ajan selvää, että kilpailun nimi olisi alun perin tehdyn suunnitelman mukaisesti Jukolan viesti. Hallituksen oli määrä nimittää viestiä varten kilpailunjohtaja ”Jahtivouti” ja ratamestarin ”Taula-Matti”. Jäsenluetteloon merkittiin perustajajäseniksi 1) Jaakko Kahila, 2) Erkki Pekkanen, 3) Viljo Huhta, jotka allekirjoittivat perustamiskirjan. Muut ”ensimmäiset seitsemän veljestä” olivat 4) Väinö Korjula, 5) Olavi Mannonen, 6) Eetu Merus ja 7) Toivo Pulkkinen. Ensimmäistä Jukolan viestiä lähdettiin valmistelemaan.

Ensimmäinen viesti suunnistettiin vuonna 1949, ja Helsingin Sanomat tuki viestiä lahjoittamalla kisaan kiertopalkinnon, Uno Aron veistämän Lehtipoika-patsaan. Kartat painettiin Sanomien painossa. Kun ensimmäinen suunnistus koitti, Helsingin Rauta-

tientorin Aleksis Kiven patsaalla pidettiin kokoontuminen, ja Helsingin Sanomien mukaan ”klo 21.30 kaikki oli valmista ensimmäisten kuljetusajoneuvojen lähtöä varten” (autojakin oli siis saatu Helsingin Sanomilta käyttöön). Lähtölaukausta varten oli teetetty raketti Mellunkylän Ilotulitus Oy:ssä. Pekkanen ampui laukauksen tasan klo 24.00, mutta paukku ei lentänyt, eikä sähissyt. Toisenkaan yritys ei onnistunut, joten ensimmäinen viesti alkoi Pekkasen komennuksella: ”Perkele, alkakaa painua!”. Kisa juostiin, ja se oli suunnitelmien mukaan vaativa – ehkä liiankin vaativa, sillä maaliin saakka pääsi vain 15 seuraa, ja niistäkin määrääjassa ainoastaan 10. Reitti kulki Ruskeasannalta Korson asemaseudun kautta Sipooseen, missä se risteli edestakaisin Östersundomin maastoa huipentuen lopulta kohti Tapanilan urheilukenttää. Voittajaksi selvytyi Helsingin Suunnistajat. Kisa herätti paljon huomiota, ja osallistuneet seurat olivat heti pyytämässä jatkoa.

Seuraavana vuonna Jukolan viesti oli yksi Helsingin kaupungin 400-vuotisjuhlien tapahtumista, ja tukea saatiin 60 000 markkaa (Kaukametsäläiset olivat tosin hakeneet 300 000 mk). Viesti kiersi Kiven syntymätalosta Keimolan ja Lahnuksen kautta Vantaan Myllykoskelle. Kisan aikana suunnistajat hukkasivat viestikapuloita, mikä aiheutti turhan monia hylkäyksiä. Viestikapuloita pidettiin kuitenkin tärkeänä perinteenä kaukaisilta ajoilta, eikä niistä haluttu vielä tuolloin luopua. Maaliin pääsi kuitenkin 62 joukkueesta 45, enemmän kuin vuotta aiemmin lähti, ja viestin voitti jälleen Helsingin Suunnistajat. Toisessa viestissä alettiin viedä sittemmin perinteeksi muodostunutta Kaukametsäläisten laatimaa viestisanomaa. Ensimmäinen

”Rastit vaaroihin rakensi”
- Kanteletar

”Mutta mielinpä nyt kertoa vanhasta Taula-Matista, veljesten ainoasta ystävältä täällä metsissä. – Oli ukko, nimeltä Taula-Matti; asui tuuhealla, visaisella mäellä, yksin hän asui pienessä majassansa muutama tuhannen askelia Impivaaran vuoresta. (...) Tarkka oli myös hänen havaintonsa ja silmänsä; pyöräyttävien salojen halki hän vaelteli milloinkaan eksymättä.”
– Seitsemän Veljestä, Aleksis Kivi

tervehdys oli osoitettu juhluvuottaan viettävälle Helsingille. Tervehdyksiä on sittemmin suunnattu muun muassa Suomen lehdistölle (1958), Turun yliopistolle (1961), Suomen Suunnistusliitolle (1955, 1965), Radion urheilutoimitukselle (1990) Lapin Poromiehille (1994), Maailman Luonnonsäätiölle ja Suomen luonnonsuojeluliitolle (1995), ja Suomen Olympiakomitealle (2008).

Kolmas viesti haluttiin suunnistaa vaihteeksi muualla kuin Helsingissä. Neljäs oli jo sovittu suunnistettavaksi Hämeenlinnassa, mutta kolmatta mikään paikkakunta ei halunnut, sillä kuljetuskulut olivat tunnetusti olleet toisessa viestissä huimat. Helpotus oli suuri, kun Lahden Suunnistajat-37:n Toivo Oja ja Solmu Kantola suostuivat ottamaan viestin järjestääkseen sillä ehdolla, että kaikki toiminnot olisivat samassa paikassa. Tuolloin kisan voitti IK Örnén.

Kaukametsäläisten toiminta sai normaali yhdistystoiminnan muodot 80-luvulla, ja sääntöjä saatettiin ajan tasalle vuonna 2004 käsittämään myös Venlojen ja Nuorten Jukolan viestit. Myös taustavoimissa tapahtui muutoksia. Sanomien johtoryhmän edustajan Jorma Kuulan eläköitymisen, sekä Sanoma WSOY:n pörssilistautumisen myötä Helsingin Sanomat siirtyi 2005 taaemmaksi, vaikka säilyttikin siteensä Jukolaan. Sen sijaan Puolustusvoimat solmi 2003 Kaukametsäläisten kanssa 5-vuotisen sopimuksen Jukola-yhteistyöstä. Vuonna 2007 sopimusta jatkettiin, samoin 2011.

*”Venla tuolla astelee pitkin polkua,
ja onpa hänen käymisensä nopsa”
- Aleksis Kiven
Seitsemän veljeksien Juhani*

JUOKSEVAT VENLAT

Naisten omaa Venlojen kilpailua ei alun perin suunniteltu Jukolan viestin yhteyteen, mutta kun naiset esittivät toivomuksensa, Kaukametsäläiset hyväksyi ehdotuksen mielellään. Venlojen juoksu kisattiin ensimmäistä kertaa Lahdessa vuonna 1951. Venlojen juoksulla on ollut tärkeä rooli suomalaisen naisuunnistuksen kehityksessä: sen nuoret voittajat kasvoivat ensin Pohjolan mestaruuteen ja myöhemmin MM-mitaleille.

Osanottajia ensimmäisessä Venlojen juoksussa oli 57. Epilän Esan Irja Petäjä, sittemmin Niemelä, juoksi viiden minuutin voiton, Tapanilan Erän Kerttu Palenius oli toinen, ja Helsingin Suunnistajien 19-vuotias Pirkko Niemi, sittemmin Salmenkylä, oli kolmas. Yhteislähtökisaa pidettiin hyvänä, ja Helsingin Sanomat kirjoitti: ”Kokeilu onnistui ja näin ollen Venlojen juoksu suoritettaneen joka vuosi Jukolan viestin yhteydessä”. Niin on myös tehty.

Osanottajamäärät kasvoivat ensin hitaasti, ja Venloja oli ensimmäistä kertaa yli sata vasta vuonna 1967. Aluksi kilpailut juostiin aamuvoruhain ennen Jukolan ankkuriosuutta, jolloin ne tahtoivat jäädä Jukolan viestin

varjoon. Kun juoksu siirrettiin vuonna 1972 lauantai-illaksi, osanottajamäärä kasvoi kertaheitolla yli sadalla päälle kahteen sataan. Muutos nosti juoksun – myöhemmin viestin – uutisarvoa melkoisesti. Vuonna 1977 kisassa mukana oli jopa kaksi brittisuunnistajaa. Venlojen juoksu muuttui vuonna 1978 viestiksi. Osuuksia oli kolme. Vuonna 1981 osuuksien määrä nousi neljään. Jotkut epäilivät osuuksien lisääntymisen vähentävän osallistujamäärää, mutta huomasivat olleensa väärässä; vuonna 1988 Venlojen viestistä oli tullut lähes 500 nelihenkinen joukkueen viestitapahtuma.

Venlojen juoksun suurin hahmo oli Irja Niemelä, joka voitti kaksi ensimmäistä kilpailua. Hän voitti myös viidennen Venlojen juoksun, ja otti neljännen ykkössijansa vuonna 1965 Petäjäviedellä. Hänellä on neljän voiton lisäksi kolme kakkossijaa ja kolmaskin sija, jonka hän sai vuonna 1970 – eli 20 vuotta ensimmäisen voittonsa jälkeen. Venlojen viestin menestyksekkäin joukkue on tällä hetkellä Tampereen Pyyntö, joka on voittanut neljä kertaa ja pitää maratontilaston kärkisijaa. Eniten Venlojen viestivoittoja on Sveitsiläisellä Simone Niggli-Luderilla, joka on voittanut kilpailun neljä kertaa.

Venlojen viestistä on tullut Jukolan tavoin vaativa tavoite seuroille ja niiden suunnistajille. Venlojen juoksussa ei ollut kiertopalkintoa tai pistepalkintoa, mutta Venlojen viestiin Helsingin Sanomat lahjoitti vuonna 1982 kauniin Viestitytöt-veistoksen.

NUORTEN JUKOLA

Nuorille suunnistajille on vuodesta 1986 lähtien järjestetty elokuussa erillisenä kilpailuna Nuorten Jukolan viesti, 11–18-vuotiaille suunnattu seitsemäsuukuinen kilpailu. Viestin osuudet ovat 2,5 – 6,0 km:n pituisia, ja joukkueissa on oltava sekä tyttöjä että poikia.

Nuorten Jukolaa puuhattiin parikymmentä vuotta, ja kun se vihdoinkin syntyi, se oli kerralla täysosuma. Ensimmäinen viesti järjestettiin osana Nuorten Suurkisoja

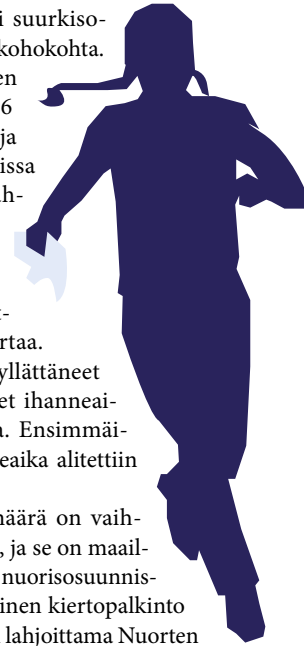
vuonna 1986, ja se oli suurkisojen ohjelman ehdoton kohokohta. Ensimmäisessä Nuorten Jukolan viestissä oli 196 osanottajajoukkuetta, ja kilpailu käytiin samoissa maisemissa, missä Lahden hiihdot pidetään. Voittoisin joukkue on ollut Tampereen Pyyntö, joka on voittanut viestin kuusi kertaa. Nuoret ovat monesti yllättäneet radanlaatijat ja pitäneet ihanneaikaa kovempaa vauhtia. Ensimmäisessä kilpailussa ihanne aika alitettiin 35 minuutilla.

Viestin osallistujamäärä on vaihdellut 150 ja 225 välillä, ja se on maailman suurin yksittäinen nuorisosuunnistusviesti. Sen ensimmäinen kiertopalkinto oli Helsingin Sanomien lahjoittama Nuorten Hiidenkivi. Neljäs on jo menossa!

TEKNIikka SAAPUU JUKOLAAN

Kartat olivat Jukolan alkuvuosina vanhoja, vähän korjailtuja topografiakarttoja ja 1958 lähtien peruskarttoja. Värillisenä karttaa sai katsella ensimmäistä kertaa vuonna 1968 ja varta vasten suunnistukseen kartta oli tehty ensikerran vuonna 1972. Myös kartan mitakaava on muuttunut alkuaikojen suhteesta 1:30 000 suhteeseen 1:10 000.

Rastilippujen koko ja muoto vaihtelivat alkuvuosina, ja yleisin niistä oli naruilla puiden väliin ripustettu ”lakana”. Se muuttui ensin väreiltään oranssiksi ja sitten nykyiseksi kolmitahoiseksi. Aluksi rasteja ei valaistu öisinkään. Sitten rasteilla oli punaisia lyhtyjä, jotka joskus sammuiivat ennen aikojaan, kunnes vuonna 1975 saatiin käyttöön heijastavat nauhat. Leimausvälineetkin vaihtelivat: oli väriliituja ja kyniä, leimasimia mustetyynyineen (leimausmusteen tuhrimia käsiä näki usein), junailijan reikäpihtejä ja niin edelleen. 1950–70 -luvuilla aloituksissa jätettiin

rastilla olevaan astiaan peltiprikkoja, joissa oli joukkueen numero. Niiden heittelystä sinkkiämpäriin kuului kuitenkin ääni, joka paljasti rastin sijainnin, ja niinpä siirryttiin ensin pahvisiin prikkoihin. Sähköiseen emitteerausleimaukseen siirryttiin vuonna 2000, jolloin alkoi rekisteröityä vaihto- ja maalilinjan online-leimauksesta sähköisesti. Ennen emitteerausjärjestelmää kilpailijoiden ajat otettiin ensin 1990-luvulle saakka kellolla ja kirjattiin käsin maalipöytäkirjaan, ja vuodesta 1992 toimitsi ja painoi nappia kilpailijan ohittaessa hänet ja aika tallentui tietokoneeseen. Lisäksi ajanotto varmistetaan saapuvien videoinnilla. Vies-tikapuloista, joita ehti vuosien varrella olla monenlaisia, luovuttiin vuonna 1977. Tuoloin vaihtovalineena alettiin käyttää karttaa.

Alkuvuosikymmeninä väliaikoja saatiin maastosta kenttäpuhelimilla ja väliaikapaikoja oli vähän. Vuodesta 2000 asti tieto väliaikarasteilla käymisestä on välittynyt online-emitteerausleimasimista sähköisesti reaaliajassa. GPS-seuranta tuli käyttöön vuonna 2006, jolloin parhaimmiksi arvioituilla ja kärjessä kulkevilla joukkueilla oli laite, joka lähetti 15

sekunnin välein tiedon kilpailijan sijainnista. Tieto esitettiin videotauluilla ja tv:ssä ja menettely toi uuden ulottuvuuden kilpailijoiden seuraamiseen. Radio lähetti välähdyksiä kotona oleville 50-luvulta lähtien ja valvoi koko Jukolan yön vuosina 1976–1999. Tauon jälkeen kuultiin jälleen koko yön lähetys vuonna 2008. ”Jukolan yö” on ollut erittäin suosittu, ja kun sitä ei välillä kuultu, toiveita sen paluusta esitettiin runsaasti. Vuodesta 2000 Jukolan viesti on nähty televisiosta uuranan lähetyksenä ja Venlojen viesti koosteena ja muutamana viime vuotena suorana.

Otsalamput rakennettiin Jukolan alkuaikoina itse, ja lisätehoa haettiin liittämällä toisiinsa litteitä taskulampun paristoja. Valo riitti kartanlukuun, mutta kengänkärkiä näki vain alkumatkasta. Sitten siirryttiin akkuihin, ja valoa sai enemmän. Valaisimet ja virtalähteet ovat kehittyneet sittemmin ledivalojen ja halogeenien myötä valtavasti. Vuonna 2007 Ruotsissa suunniteltiin jopa niiden tehon rajoittamista.

JUKOLAN YMPÄRISTÖVAIKUTUKSET

Metsien ja muun luonnon arvostaminen on aina kuulunut Jukolan viestin henkeen. Vuoden 1976 Jukolan viestisanoma oli osoitettu metsiä käyttäville ja niissä liikkuville ihmisille, ja tuolloin eläinten liikkumisesta kisojen aikana teetettiin tutkimus, jota johti suurimman maanomistajan, Fiskars-yhtymän metsänhoitaja Claes-Johan Grönvall. Raportin mukaan hirviä kulki kilpailualueelta pois, mutta tuli myös takaisin – mitään vauhkoonutumista ei havaittu, eikä maanomistajilla ollut syytä huoleen riistan vuoksi. Metrin päässä polusta, jota juoksi tuhat suunnistajaa, havaittiin muniva metso, ja jälkitarkastus osoitti, että emo hautoi poikaset, jotka selvisivät maailmaan.

Ulkopuolinen tutkimusyhdystys teki viestin järjestäjien aloitteesta vuonna 1995 laajemman selvityksen Jukolan ympäristövaikutuksista. Kustannuksiin osallistuivat

myös Ympäristöministeriö ja metsäteollisuus. Kisaan osallistui tuolloin 10 000 kilpailijaa, ja paikalla liikkui lisäksi yli 20 000 muuta ihmistä. Tilanne kartoitettiin ennen kisa, heti sen jälkeen, ja seurantana vielä kolme vuotta. Heti kisan jälkeen jälkiä todettiin 0,5 %:lla alueesta, ja kolmen vuoden kuluttua enää 0,1%:lla. Tutkijat totesivat, että jälkiä oli paljon odotettua vähemmän ja kiitteli-vät ratamestareita asiantuntevasta luonnon huomioonottamisesta. Tutkimusta on hyödynnetty mm. ratamestarien koulutuksessa, ja kilpailualueet ”kammataan” aina ennen kisoja, jolloin lintujen pesät, arvokkaat kasvit ja taimikot suojataan nauhoin, aidoin risukaso-in jne. Myös suunnistuspiikkareiden käyttö on Jukolassa kielletty, jotta jälkiä syntyisi mahdollisimman vähän.

FAKTOJA JUKOLASTA JA VENLOISTA

Vuonna 1956 Jukolan viesti sai oman tunnuksensa, jossa metsäisellä kummulla juoksee yksi seitsemästä veljeksestä. Tunnuksen suunnitteli Helsingin Sanomien taiteilija Totti Noisniemi, ja se komeili valmistuttuaan esimerkiksi käsiohjelman kannessa. Noisniemi teki muitakin Jukolaa koskevia piirroksia. Jukolan logo merkittiin vuonna 2003 Patentti- ja rekisterihallituksen tavaramerkkirekisteriin.

Jukolan viestijoukkueet ovat seitsemänjäsenisiä ja reitti on ollut pituudeltaan 70–90 km. Yksittäiset osuudet ovat 6–17 kilometrin mittaisia. Venlojen viestin pituus on ollut kokonaisuudessaan 23–31 km ja yksittäiset osuudet 4,5–9,2 km.

Jukolan viestiin ja Venlojen viestiin osallistuu niin maailman huippusuunnistajia kuin aivan tavallisia kuntoilijoita; kaikilla joukkueilla ovat tasavertaiset radat ja rastit.

Jukolan viestin menestyksekkäin jouk-

kuue on Helsingin Suunnistajat kahdeksalla voitollaan ja maratontilaston 378 pisteellään. Menestyksekkäimmät urheilijat ovat Erkki Aro ja Juhani Salmenkylä seitsemällä viestivoitollaan. Eniten osallistumiskertoja on Alpo Nisulalla (55).

Jukolan viestissä vain seitsemästi kolmenkymmenen parhaan joukkoon on sijoittunut muu kuin suomalainen, ruotsalainen tai norjalainen seura:

- vuonna 1975 oli tšekkoslovakialainen SK Slavia 24:s
- vuonna 1980 oli tšekkoslovakialainen CSTV kahdeksas
- vuonna 1995 oli sveitsiläinen Solv 27:s
- vuonna 1999 oli tanskalainen Farum-Tisvilde OK kymmenes, v. 2000 kahdeksas ja v. 2005 kahdeksas.
- vuonna 2011 oli liettualainen IGTISA 21:s

Ruotsalainen IFK Södertälje on ainoa seura, joka on samana vuonna (1991) voittanut sekä Jukolan viestin että Venlojen viestin.

Vuoden 1968 Mäntsälässä Jukolan 20-vuotiskilpailussa oli erikoista se, että Sanoma Oy:n toimitusjohtaja Aatos Erkkö oli suostunut kilpailun suojelijaksi. Toinen erikoisuus silloin, joka toistui myöhemmin eri muodoissa, oli Hyvinkään Tahkon ”vanhojen partojen joukkue”, joka oli sijoittunut ensimmäisessä vuoden 1949 viestissä kahdeksanneksi. Joukkueella oli painoa 558 kiloa, ikää 296 vuotta ja vyötärönmittaa 679 senttiä. Sijoitus oli 238 (viimeinen) ja aikaa meni 9 tuntia 13 minuuttia enemmän kuin voittajilla (Asikkalan Raikas).

Sanoman on laatinut neljäkymmentä kertaa Matti Salmenkylä. Vuosina 2005–2009 sanoman laati Antero Viherkenttä. Vuodesta 2010 alkaen sanoman on tehnyt Seppo Väli-Klemelä.

Jukolaa on tiетävästi sen historian aikana osallistunut 7 seitsemän veljeksen joukkueita, joista maaliin on päässyt kuusi.